

29 Νοεμβρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτήτριες,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 616/95)

Δεδικασμένο — Δημοσιολογία — Γεννάται με την οριστική, σε αντίθεση με την ενδιάμεση δικαστική απόφαση — Δεν επηρεάζεται από τη δυνατότητα άσκησης ή την άσκηση έφεσης.

5 Η αιτήτρια (η αιτήτρια 1 απέσυρε την προσφυγή) προσέφυγε κατά της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στην θέση Λειτουργού Ευθυμερίας 1ης Τάξης.

10 Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

15 Η απόφαση στην αγωγή *Tabalo v. Nautley Shipping* (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 1488, δείχνει ότι το δεδικασμένο δεν επηρεάζεται από την εκκρεμότητα έφεσης. Παρατηρείται ότι επρόκειτο για υπόθεση ναυτοδικείου, αλλά η αρχή είναι καθολικής εφαρμογής.

20 Το δεδικασμένο που απορρέει από την προηγούμενη ακυρωτική απόφαση και αφορά τη διεξαγωγή δέουσας έρευνας ισχύει μεταξύ των διαδίκων και σε αυτή τη διαφορά, η οποία στηρίζεται στα ίδια πραγματικά και νομικά δεδομένα. Γι' αυτό, το θέμα της έρευνας δεν μπορεί να επανακριθεί με τη νέα προσφυγή. Η κρινόμενη υπόθεση έπρεπε μετά την ακύρωση της πράξης στην *Μαυρομάτη κ.ά. v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1688 να εξετασθεί από την Ε.Δ.Υ. για να εκδώσει νέα νόμιμη κρίση. Με άλλα λόγια να αποφασίσει, αφού προβεί στην ενέρ-

γεια που καθόρισε η ακυρωτική απόφαση.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις: 5

Μαυρομάτη και Άλλη ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1688,

Tabalo v. Nautley Shipping (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 1488, 10

Pieris v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1054.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της προαγωγής των τεσσάρων ενδιαφερο- 15
μένων μερών σε ισάριθμες θέσεις Λειτουργού Ενημερίας 1ης τά-
ξης.

Α. Ευσταθίου, για την Αιτήτρια. 20

*Α. Κουρσουμπά, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους
Καθ' ων η αίτηση.*

*Αλ. Παπακόκκινου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος 2 Φρόνη Ευ-
σταθίου.* 25

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η αιτήτρια 2 (εφεξής η αιτήτρια) προσβάλλει 30
την προαγωγή των τεσσάρων ενδιαφερόμενων μερών σε ισάριθμες
θέσεις Λειτουργού Ενημερίας 1ης Τάξης, η οποία δημοσιεύθηκε
στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας αρ. 2856, ημερομηνίας
4/2/1994. Οφείλω να επισημάνω από την αρχή δύο γεγονότα: (1)
Κατά την εξέλιξη της διαδικασίας η αιτήτρια αρ. 1 απέσυρε την 35
προσφυγή της, η οποία συνέχισε μόνο σε σχέση με την αιτήτρια και
(2) η κρινόμενη προσφυγή έχει προκύψει από χωρισμό δικογρά-
φου που διατάχθηκε στην προσφυγή αρ. 305/94. Οι αιτήτριες ήταν
οι ίδιες, αλλά στράφηκαν κατά της προαγωγής άλλης συναδέλφου
τους, η οποία διενεργήθηκε με βάση άλλη αυθύπαρκτη διοικητική 40
πράξη.

Ο κύριος λόγος που πρόβαλε και ανέπτυξε η αιτήτρια για ακύ-
ρωση των προαγωγών είναι ότι η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας
(Ε.Δ.Υ.) διαπίστωσε ότι αυτή δεν κατείχε το πλεονέκτημα χωρίς

όμως να προηγηθεί δέουσα έρευνα. Το σχέδιο υπηρεσίας της θέσης καθόρισε ως πλεονέκτημα την ειδική εκπαίδευση ή μετεκπαίδευση στην κοινωνική εργασία/ευημερία. Ας σημειωθεί ότι η αιτήτρια απέκτησε διπλώματα στην κοινωνιολογία και την κλινική εγκληματολογία από το Πανεπιστήμιο της Λυών Γαλλίας και είναι, περαιτέρω, κάτοχος Maitrise στη ψυχολογία.

5 Η δικηγόρος της αιτήτριας με παρέπεμψε στην απόφασή μου στην παραπάνω προσφυγή για να ζητήσει την ακύρωση της επίδικης απόφασης “λόγω ελλείψεως έρευνας ως προς τα προσόντα της αιτήτριας”. Η πλήρης αναφορά της εν λόγω υπόθεσης είναι **Ελένη Μαυρομάτη και Άλλη ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 1688. Θα μπορούσα εδώ να παραθέσω το μέρος της απόφασης, που περιέχει την ακυρωτική κρίση:

15 “Η εικόνα για την αιτήτρια 2 Τούλα Αχιλλέως παρουσιάζεται διαφορετική. Έχω απαριθμήσει τα ακαδημαϊκά της προσόντα που περιλαμβάνουν και κατοχή διπλώματος Maitrise. Το θέμα αυτό δε φαίνεται να έχει ερευνηθεί από την Επιτροπή για να αξιολογηθεί η ακαδημαϊκή της κατάρτιση σε συνάρτηση με την πρόνοια για το πλεονέκτημα κατά την ερμηνεία της Επιτροπής. Δημιουργούνται αμφιβολίες αναφορικά με την εκτίμηση των προσόντων της.”

25 Παρά την απόφαση αυτή, η δικηγόρος της Δημοκρατίας προχώρησε και υπέβαλε, με βάση τις σκέψεις που εξέθεσε, πως είχε διεξαχθεί η δέουσα έρευνα και κάλεσε το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή γιατί “η καθ’ης η αίτηση έχει προβεί σε δέουσα έρευνα για διαπίστωση της υπάρξεως των πρόσθετων προσόντων από 30 μέρους της αιτήτριας”. Επιπρόσθετα ή διαζευκτικά η κα Κουρσουμπά ζήτησε “παρόλο το σεβασμό προς το δεσμευτικό αποτέλεσμα της απόφασης στην προσφυγή αρ. 305/94” να αναβληθεί η κρίνόμενη προσφυγή sine die μέχρι να εκδοθεί η απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου στην Αναθεωρητική Εφεση αρ. 2149 που 35 ασκήθηκε κατά της πιο πάνω απόφασης.

Η τελευταία αυτή θέση είναι παντελώς αβάσιμη και απαράδεκτη. Η απόφαση στην αγωγή **Tabalo v. Nautley Shipping** (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 1488 δείχνει ότι το δεδικασμένο δεν επηρεάζεται από 40 την εκκρεμότητα έφεσης. Παρατηρώ ότι επρόκειτο για υπόθεση ναυτοδικείου, αλλά η αρχή είναι καθολικής εφαρμογής. Θα μπορούσα να επαναλάβω εδώ το κρίσιμο μέρος της απόφασης (σελ. 1498, 1499):

“Η εκκρεμότητα έφεσης δεν αποκλείει καταρχήν προβολή ισχυρισμού δεδικασμένου που προκύπτει από την εφεσιβαλλόμενη απόφαση. Όπως αναφέρουν οι Spencer- Bower & Turner στην παράγραφο 180, σελ. 143 και 144, το ότι μια απόφαση είναι εφέσιμη δεν επηρεάζει την τελεσιδικία της: *Wakefield Corporation v. Cooke* [1904] A.C. 31, H.L. (per Lord Halsbury L.C., at p. 36), *Colt Industries Inc. v. Sarlie (No. 2)* [1966] 3 All E.R. 85, C.A. per Lord Denning M.R. at p. 86. Στην παράγραφο 182, σελ. 144 πραγματεύονται ειδικά την εκκρεμότητα έφεσης:

5

10

“It has sometimes been contended that, though a decision is none the less final because it is appealable, and though if the right of appeal is not exercised, or intended to be exercised, the decision is on the same footing as if it had been confirmed on appeal, nevertheless it makes a difference if the decision, besides being appealable, is actually under appeal at the time when it is set up as a *res judicata*. This contention is wholly unfounded.”

15

Η υπόθεση *Marchioness of Huntly v. Gaskell* [1905] 2 Ch. 656, σελ. 667, (C.A.) αντιπαραβάλλει τους όρους “final” (τελεσιδική) και “interlocutory” (ενδιάμεση) σε συνάρτηση με τις δικαστικές αποφάσεις και αποφαίνεται:

20

“Final” as applied to the judgment on the trial of an action does not mean a judgment not open to appeal, but merely “final” as opposed to an “interlocutory” judgment. A judgment on the trial of an action operates as an estoppel between the parties when bringing a subsequent action raising a contention which is in substance *res judicata*, and not the less so because the judgment is liable to be reversed on appeal.”

25

30

Είναι φανερό από την παραπάνω ανάπτυξη πως η εκκρεμότητα της έφεσης δεν αναιρεί το δεδικασμένο.”

35

Αναφορικά με το δεδικασμένο βλέπε επίσης *Pieris v. Republic* (1983) 3(B) C.L.R. 1054.

Το δεδικασμένο που απορρέει από την προηγούμενη ακυρωτική απόφαση και αφορά τη διεξαγωγή δέουσας έρευνας ισχύει μεταξύ των διαδίκων και σε αυτή τη διαφορά, η οποία στηρίζεται στα ίδια πραγματικά και νομικά δεδομένα. Γι’ αυτό, το θέμα της έρευνας δεν μπορεί να επανακριθεί με τη νέα προσφυγή. Η κρινόμενη υπόθεση έπρεπε μετά την ακύρωση της πράξης στην *Mav-*

40

ρομμάτη να εξετασθεί από την Ε.Δ.Υ. για να εκδώσει νέα νόμιμη κρίση. Με άλλα λόγια να αποφασίσει, αφού προβεί στην ενέργεια που καθόρισε η ακυρωτική απόφαση.

- 5 Κατά συνέπεια η επίδικη απόφαση ακυρώνεται στην ολότητά της με έξοδα εναντίον των καθ' ων.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα.